Miscel·lània del CERE, extra 1, 2008: 69-71

MEMÒRIA

JOSEP M. PROS TARRAGÓ
Fundador del CERE

Després de la Generació Perduda, esborrada per una maleïda guerra calculada, sagnant i contundent, va vindre la Generació Vençuda, la meua.

Als grans nuclis urbans hi havia persones valentes que ensenyaven en català a les catacumbes de resistència.

A les zones rurals ens van domesticar en unes escoles i instituts on només es parlava la llengua oficial, obligatòria, de l'Estat. Vam aprendre a llegir i escriure en un idioma que no era el nostre i ens van fer conèixer una història que tampoc no era la nostra.

Josep M. Pros Tarragó (foto: V. Casadó Burillo, 2008)

Catalunya i el català no existien.

No sabíem ni que existís la Ribera d'Ebre.

I els que vam estudiar magisteri, havíem d'ensenyar Gramática Española, Historia de España i Formación del Espíritu Nacional.

Des de la impotència, molts intuíem que aquesta cadena no havia de continuar.

I vam decidir salvar la memòria dels nostres pobles, cadascú al seu.

Vaig tindre la sort de conèixer unes persones extraordinàries que em van ajudar a formar una identitat nacional, una combinació harmònica de pàtria, comarca i poble.

I ens vam anar trobant més persones i més pobles, a pas de dies i dies…

No es tracta de fer aquí una llista de noms, perquè ens vam fondre tots en un únic i il·lusionat conjunt que es deia Centre d'Estudis Comarcal de la Ribera d'Ebre.

I avui, 25 anys després, quan acaricio amb mans i ulls les publicacions del CERE i puc compartir les seues activitats, tinc la ferma convicció que ha valgut la pena.

Que sigui per molts anys.

Que sigui per sempre.

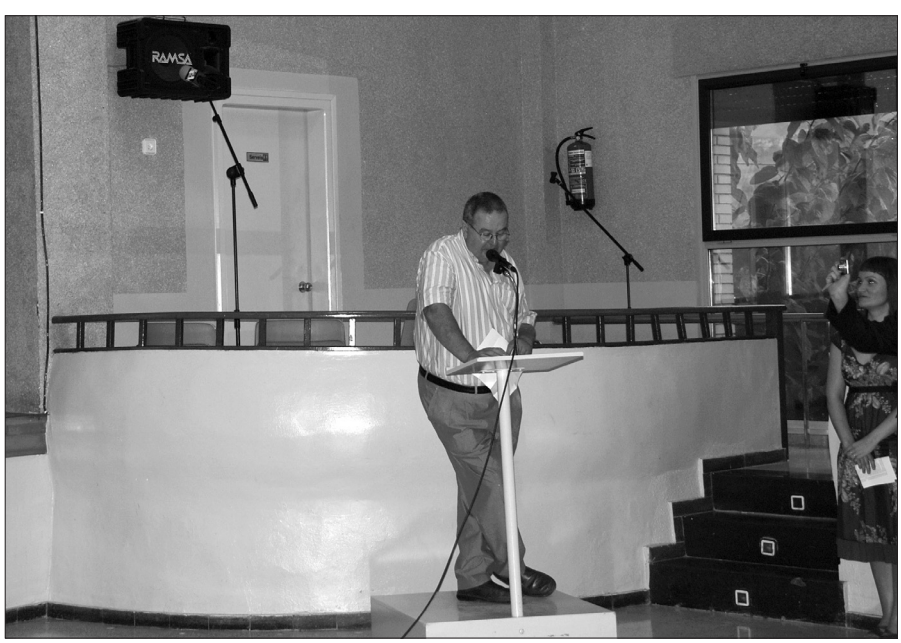

Josep M. Pros, fundador del CERE, durant la seua intervenció al Sopar de Socis del 25è Aniversari del CERE. Vinebre, 2008 (foto: M. Anguera Terré)

He dit que no faria una llista i no la faré, però la consciència m'obliga a recordar tres persones que no hi són, perquè amor només es pot pagar amb amor.

Maria Dolors Cabré, de Riba-roja d'Ebre, Tivissa i Tarragona. Ens va demostrar amb fets com es pot viure realment el difícil concepte de la pietat. I de qui no he sabut mai si era més gran la seua saviesa o la seua humilitat.

Josep Maria Sáez, de Miravet. De finíssima intel·ligència i d'un equilibrat sentit de la justícia. Home d'acció, mogut per la generositat i guiat per l'enteniment.

Carmel Biarnés, d'Ascó. Fet de terra i aigua del riu. Vital i apassionat, enamorat del seu poble i dels nostres. Ens feia trobar, ens feia conèixer, ens transmetia energia, optimisme, ànim i esperança. Irreductible fins a la mort.

L'ordre dels tres noms no altera el producte.

Beneïda sigui la seua memòria.

Vinebre, maig de 2008